

ת"פ 16231/05/12 - מדינת ישראל נגד חסן גנאיים

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 16231-05-12 מדינת ישראל נ' גנאיים

בפני המאשימה נגד הנאשם
כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
מדינת ישראל
חסן גנאיים
ע"י ב"כ עו"ד אמיר מסארווה

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של תגרה במקום ציבורי, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה המתלונן עובד בסניף "יש" בבארות יצחק.

ביום 28.12.09 התגלע ויכוח בין הנאשם לעובד אחר במקום, והשניים הכו זה בזה באגרופיהם.

בהמשך יצאו הנאשם והעובד הנוסף מהחנות והנאשם לקח סכין ממחלקת הירקות בחנות ורץ לכיוון העובד הנוסף.

כאשר הבחין בכך העובד הנוסף הוא הוציא ממכנסיו את החגורה והכה בפניו של הנאשם, ובתגובה תקף אותו הנאשם באמצעות הסכין ונגרמה לו שריטה מעל הגבה השמאלית.

ביום 12.2.13 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירה של תגרה במקום ציבורי, עבירה לפי סעיף 191 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הנאשם נשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן בטרם נגזר דינו.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן 22, רווק, מוסלמי, תושב באקה אל גרבייה.

הנאשם הינו הבכור מבין 3 ילדים, ונמסר כי המשפחה הינה משפחה נורמטיבית.

עמוד 1

הנאשם סיים 12 שנות לימוד והחל לעבוד בעבודות מזדמנות בכדי לממן את לימודיו האקדמאיים. נמסר כי כיום הוא לומד הנדסת חשמל במכללת רופין.

הנאשם קיבל אחריות על העבירה נשוא כתב האישום, ואישר כי באותו יום רב עם שותפו לעבודה ועל רקע זה בוצעה העבירה. הנאשם לא ידע להסביר את חומרת התנהגותו, שכן אינו רואה עצמו כמי שמתקשה לשלוט בכעסו בדרך כלל.

הנאשם הביע חרטה והוא מודע לחומרת המעשה, אשר לדבריו אינו משקף את אישיותו והתנהגותו הרגילה.

הנאשם מסר כי יחסיו עם העובד הנוסף הינם טובים וכי מדובר באירוע מלפני 4 שנים, המוגדר על ידו כילדותי ואימפולסיבי.

הנאשם מסר כי האירוע וההליכים המשפטיים שננקטו גרמו לו לתחושת אכזבה ובושה, אך יחד עם זאת גרמו לו להבין כי עליו לדאוג להתקדמותו האישית הנכונה. לאור זאת רואה חשיבות בהשתלבותו בלימודים ומסר כי לא הסתבך מאז ביצוע העבירה באירועים פליליים דומים.

הנאשם מסר כי אינו רואה מקום להתערבות טיפולית ומפיק הלקחים בכוחות עצמו.

כן נמסר כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

התרשמות קצינת המבחן היתה כי הנאשם הינו בחור נורמטיבי בעל שאיפות להתקדמות אישית ומקצועית, והאירוע, אשר ארע בשלהי גיל ההתבגרות, הינו אירוע חריג שאינו משקף את דפוסי התנהגותו.

קצינת המבחן אף התרשמה מהעדר צורך למעורבות טיפולית.

לאור זאת הומלץ על הטלת ענישה של של"צ בהיקף 120 שעות, ללא הרשעה, בהתחשב גילו הצעיר של הנאשם והיותו בראשית דרכו התעסוקתית.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טען לחומרת העבירה, ולכך שהנאשם במהלך תגרה וריב עם חבר לעבודה עשה שימוש בסכין ופצע את חברו, כאשר האירוע עלול היה להסתיים באופן חמור בהרבה בנסיבות הענין.

הוצגה תמונת הסכין ותמונות מהחבלה שנגרמה לעובד הנוסף.

נטען כי התסקיר שהתקבל הינו אמנם תסקיר חיובי, אך המאשימה אינה מסכימה עם ההמלצות העונשיות המקלות המובאות בו, לאור חומרת העבירה, כאמור.

נטען כי אף בהתחשב בכל הנתונים לקולא, לרבות גילו הצעיר של הנאשם ולקחת האחריות, הענישה הראויה הינה עבודות שירות ומאסר על תנאי, ולכך עתרה המאשימה.

טיעוני הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי לא נשמר עקרון השוויון בפני החוק מאחר שכתב האישום כנגד הנאשם 2 - שהינו העובד הנוסף שהיה מעורב בתגרה, נמחק, ואילו ההליכים כנגד הנאשם נמשכו.

נטען כי סעיף האישום הינו "תגרה", וכי העובדות המפורטות בכתב האישום, לפיהם הנאשם 2 הכה את הנאשם 1 בחגורה, ועל כן לא ברור מדוע נהגה המאשימה באופן לא שוויוני, כאמור.

נטען כי ההליכים בעניינו של הנאשם התמשכו לאור מחדלי המאשימה אשר לא קיימה שימוע בטרם הגשת כתב האישום ורק לאחר ביטול כתב האישום, וערעור לבית המשפט המחוזי נערך לנאשם שימוע וכתב האישום הוגש באיחור ניכר.

ב"כ הנאשם טען כי בשנים שחלפו מאז האירוע הנאשם לא היה מעורב בעבירות נוספות, וכן הפנה להמלצת שירות המבחן ולתסקיר החיובי שהתקבל בעניינו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הציג המלצות בעניינו של הנאשם.

נטען כי הנאשם הודה מיד וחסך בזמן שיפוטי יקר בהעדת 5 עדי תביעה.

כן נטען כי בהתאם לאמור בכתב האישום היתה התגרות מצד העובד הנוסף, ומדובר בשיקול לקולא בהתאם לתיקון 113 לחוק.

כן נטען לגילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה, כאשר היה כבן 19, ובגיל הגובל בקטיונות. נטען כי נסיבות אלה אף הן מהוות שיקול לקולא.

ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 7781/12 **פלוני נ' מד"י** בו נדון עניינם של "בגירים צעירים", וכבוד השופט ג'ובראן ראה מקום להקל בעונשו של הנאשם בשל גילו הגבולי, הקרוב לקטיונות, ובהתחשב בטענות שהועלו בהקשר זה, ובסיכוי השיקום בגיל צעיר זה.

כן הפנה ב"כ הנאשם לע"פ 9090/00 **שניידרמן נ' מד"י** בו הואשמו הנאשמים בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת נשק, כאשר תכננו לבצע שוד בקיוסק ולצורך כך הצטיידו בנשק מסוג רימון, סכינים ואלה. בית משפט קמא הרשיע את הנאשמים וגזר עליהן עונש של של"צ, צו מבחן ומע"ת והוגש ערעור במסגרתו עתר הנאשם לביטול ההרשעה. בית המשפט העליון ביטל את ההרשעה בהתייחסו לכך שמדובר באירוע חריג ובכשל חד פעמי ובשל שיקולי שיקום ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

ב"כ הנאשם התייחס לכך ששיקולי שיקום הינם אינטרס של הציבור ובית המשפט העליון מייחס לשיקול זה חשיבות עליונה.

ב"כ הנאשם טען כי בהתאם לתיקון 113 הסיבה היחידה לחריגה ממתחם הענישה הראוי הינו שיקולי שיקום, ובעניינו נטען כי מצבו של הנאשם עונה על דרישה זו.

ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 8092/04 **חביב נ' מד"י** בו הורשע הנאשם בעבירות סמים חמורות. לאחר שהובאו בפני בית המשפט הישגי שיקום מיוחדים של הנאשם בוטל עונש מאסר בפועל של 40 חודשים שנגזר ע"י בית המשפט המחוזי,

והושתו על הנאשם צו מבחן, של"צ, מע"ת וקנס.

כן הפנה ב"כ הנאשם לע"פ 8087/03 **מיכאל כהן נ' מד"י**, אשר אף בו נשקלו שיקולי שיקום והוקל עונשו של הנאשם באופן משמעותי.

לאור האמור לעיל, עתר ב"כ הנאשם לקבל את תסקיר שירות המבחן ולבטל הרשעתו של הנאשם, העלולה בגילו הצעיר, ובהיותו בתחילת דרכו המקצועית, לפגוע בעיסוקו ובפרנסתו בעתיד.

דין

הנאשם הורשע בעבירה של תגרה, ואולם אין מדובר בתגרת ידיים גרידא אלא בהתקוטטות שבמהלכה עשה הנאשם צעד של הסלמה, נטל סכין ממקום עבודתו, ותקף באמצעותה את המעורב האחר בפניו, תוך שגרם לשריטה ליד עינו של האחר. מדובר במעשה מסוכן שרק במזל לא הסתיים בנזק גוף ממשי, ואף חמור ובלתי הפיך, למעורב האחר.

אכן עומדות במקרה זה לנאשם נסיבות לקולא, הנעוצות בכך שהאחר הניף חגורה לעברו והכה בפניו, בטרם תקף הנאשם את האחר עם הסכין, ואולם כעולה מכתב האישום הנאשם נטל את הסכין עוד לפני שהאחר עשה שימוש בחגורה, כשהוא רודף אחר האחר אל מחוץ לחנות, מצויד בסכין. נראה, כי השימוש שעשה האחר בחגורה היה מעין "הקדמת תרופה למכה" כנגד הנאשם, שרץ לעברו עם הסכין.

העובדה כי כנגד האחר נמחק כתב האישום, מהווה שיקול לקולא לנוכח עקרון אחידות הענישה, בהבחנות המתחייבות מההבדל בין שני הנאשמים.

אני קובעת כי מתחם הענישה בגין העבירה דנן בנסיבותיה הינו בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל של מספר חודשים ועד שנה.

אני מתחשבת בנסיבותיו האישיות של הנאשם - גילו הצעיר שהיה על סף הבגירות בעת ביצוע העבירה (בן 18 שנים ומס' חודשים), נטילת האחריות וחסכון הזמן השיפוטי, התקדמותו החיובית בתחום הלימודי מאז ועד היום והעדר תיקים פתוחים נוספים.

יחד עם זאת, אין לדעתי בשיקולי קולא אלה כדי להטות את הכף מעבר לרף התחתון של מתחם הענישה, היינו : לאי הרשעה, וזאת לנוכח האינטרס הציבורי הברור שבהוקעת מעשי אלימות ובריונות המבוצעים באמצעות סכינים, בכלל וע"י בני נוער וצעירים בפרט.

בנסיבות אלה, ולנוכח הצורך החברתי להלחם מלחמת חורמה בתת תרבות הסכין, אין לומר כי פגיעתה הצפויה של ההרשעה בעתידו התעסוקתי של הנאשם, ככל שתהיה פגיעה כזו, עומדת ביחס בלתי מידתי לחומרת העבירה.

לפיכך אני מותירה את ההרשעה על כנה.

אני גוזרת על הנאשם 6 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות.

קנס בסך 1,000 ₪ או שבוע מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.2.14.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' שבט תשע"ד, 05 ינואר 2014, במעמד הצדדים.